Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

„Trold kan tæmmes!"

Komisk Opera i 4 Akter.

Musiken af Hermann Goetz.

Teksten af J. W. Widmann

(efter Shakspeares »Taming of the Shrew«)

frit oversat

af

Erik Bøgh.

Pris: 40 Øre.

Kjøbenhavn.

Forlagt af V. Pio's Boghandel.

Sally B. Salomons Bogtrykkeri (Møller & Thomsen.)

1890.

Trold kan tæmmes,

komisk Opera i fire Akter.

Musiken af Hermann Goetz.

Teksten af J. W. Widmann (efter Shakspeares »Taming of the Shrew«) frit oversat af **Erik Bøgh**.

Personerne.

Baptista, rig Adelsmand i Padua.
Catherine } hans Døttre.
Bianca }
Lucentio } Biancas Bejlere.
Hortensio }
Petruchio, Adelsmand fra Verona.
Grumio, hans Tjener.
Hortensios Hustru.
En Kræmmer.
Hovmesteren } hos Baptista.
Hovmesterinden }
Flere Naboerster.
Tjenestefolk, Musikanter og Bryllupsgæster.

De tre første Akter foregaar i Padua, den sidste otte Dage senere i Verona.

Første Akt.

Gade i Padua. Til Højre Baptistas Hus med Balkon. Sildig Aften og Mørke. Kun i Baptistas Hus ser man Lys bevæge sig hid og did.

1ste Scene.

Lucentio (kommer med sin Guitar).
Sagte, sagte maa I klinge.
Milde Toner, list Jer frem!
Kun en Hilsen tør I bringe —
:,: Tyst I hviske maa: fra hvem. :,:

Chor (bag Scenen)
Hun er for slem — ja alt for slem!
(Uro i Huset).

Lucentio.
Sværm omkring den bløde Pude,
Som min Skønne hviler paa!
Nyn om ham, der nu herude
Længselsfuldt maa Cithren slaa!
(Uroligheden tiltager).

Chor.
Kom! lad os gaa! Ja, lad os gaa!

Lucentio.
Nyn i hendes Uskyldsdrømme
Om den Flamme, hun har tændt!
Og fortæl kun, at mit ømme
Hjærte snart er hel forbrændt!
At mit kær . . .
(Døren til Baptistas Hus rives op, og hans Tjenestefolk styrter ud).

Chor.
Nej, nej, Hr. Patron,
Det er for streng en Kondition!

Lucentio.
Er det Alvor eller Løjer,
At her saa sent man saadan støjer?

Chor.
Sent og tidlig: Skjælden, Smælden —
Smælden paa Øret ikke sjælden.
Alles Plage, Alles Pine
Det er denne Catherine.
Var her ti af samme Slags,
Rømmed' vi af Landet straks.
Pokker selv vil Pladsen vige,
Hvis hun kommer i hans Rige.

I alle Potter og Pander hun kigger,
Ej et Minut er for hende man sikker,
Hun holder Vagt og spionerer,
Midt om Natten hun rumsterer,
Og naar hun blot en Kærest attrapperer,
Huh, hvor da hun exploderer!
Ligefrem man resikerer,
At hun med Stokkeprygl trakterer —
Nej Tak for mig!
Jeg gaar min Vej.
Vi siger Alle — En og Hver:
:,: Gid Pokker længer blive her! :,:

Baptista
(viser sig i Døren)
Men Børn, I bryder jo vor Akkord —
Man kan ej saadan løbe bort!

Chor.
Sig, hvad I vil, det nytter ej!
Alle som En vi gaar vor Vej.

Baptista.
Men kære Venner!

Chor.

Nej Patron.
Det er for streng en Condition!

Baptista.

I kan dog se, at jeg kan blive —

Chor.

Aa, hun vil ogsaa Jer fordrive!

Baptista.

Nej, hun vil snart som Brud bortdrage.

Chor.

Hvem er saa gal hende at tage?

Catherine.
(træder ud paa Balkonen).

Saa ti dog Fader! Lad dem bare løbe!
Saadanne Trælle kan man for en Styver jo købe.
De forstaar kun Stok og Svøbe.
Det er en Ære alt for stor
At spilde Ord
Paa det forvovne,
Hovne, dovne,
Uduelige Pak.
Sig dem blot Tak,
For at de alle fortrak!

Baptista.

Aa nej, Cath'rine, blandt Dig ej deri!

Chor.

Jo, staa os kun bi,
Saa vi bliver fri!
(I Vinduerne i Nabohusene viser der sig vrede Ansigter).

Fire Naboerfker.

Hvad er det for et Hus at føre?
Hvad er det for en Støj at gøre?

Lucentio (kommer tilbage).

Hvad er dog dette for et Røre?

Baptista.

Naa, kære Venner, I skal høre
Et Tilbud, som jeg har at gøre!

Chor.

Nej Tak, vi la'r os ej forføre!
Nu har vi stoppet hvert et Øre,
Vi siger Nej,
Og gaar vor Vej!

Catherine (til Bapt.)

Nej banke deres Rygge møre
Det er, hvad nu I har at gøre!

Naboerfkerne.

Skammer I Jer dog ej,
Ved Nattetid slig Støj at gøre?
Selv om man lukker sine Døre,
Man knapt sin egen Røst kan høre.

Catherine (til Folkene).

Her har I ikke mer at gøre —
Naa, kan I høre?

Lucentio.

Hvem kan vel her en Tone høre!

Baptista.

Hvad skal jeg stakkels Mand dog gjøre!
Mit sidste Ord nu siger jeg:
Hør det dog, før I gaar Jer Vej.

Chor.

Kom nu, og lad Jer ej forføre!
Nej, nej,
Vi hører ej,
Vi gaar vor Vej (vil gaa)

Baptista. (raaber efter dem).

Kan dobbelt Løn Jer ej formilde?

Chor (standser).

Holdt — det var ej ilde!

Bapt.

Et Anker Vin — og saa et Gilde?

Chor.

Ah — et Gilde!

Catherine (rasende).

Gid nu jeg kunde, hvad jeg vilde,
Mig skulde ingen Magt formilde.

Lucentio.

Det hjalp. Snart er her atter stille.
Og da for Bianca skal jeg spille.

Naboerfkerne.

Nu faar vi Ro, skjønt lovlig silde!

Baptista.

Jeg gi'r Jer Penge og gør Gilde,
Og al Fortræd vi glemme ville!

Chor.

Nu vel! lad Vinen Vreden stille!
At være stridig klæder ilde —
Man maa jo lade sig formilde.

Catherine.

Det kan ved min Forstand mig skille,
At saadant Pak skal Mester spille.
Hvis blot jeg kunde, som jeg vilde,
Det skulde gaa Jer alle ilde (gaar ind).

Lucentio.

Min Serenade jeg da kan spille.
Og tolke i Toner milde
Min Elskov for den søde Lille.

Baptista.

Men nu skal smukt I være stille.
Kom derfor, kom! Husk det er silde!

Naboerfkerne.

Naar han gi'r Penge og gør Gilde.
Saa tier hele Flokken stille.
Vi maa ej Tiden spilde,
Vor Nattero vi nyde ville!

Chor.

Naar vor Patron vil gøre Gilde,
Vi paa hans Sundhed drikke ville.
Han leve vel og aldrig ilde!
Han leve højt tidlig og silde!

Baptista.

Lad os nu ind til Gildet drage! (ind)

Chor.
Ja Skam faa den, der bli'r tilbage!
(følger).

Lucentio (kommer tilbage).
Gid Vinen maa Jer herligt smage!
Jeg skal Jer Bortgang ej beklage.

Chor (udenfor Scenen).
Nu sætter vi os trøstig ned —
Hurra Hurra!
Og fylder os med Lystighed —
Hurra Hurra!
Og skønt vi tit har hast det drøjt,
Saa synger vi endda: Hurra,
Den hele Verden leve højt!
Hurra! Hurra! Hurra!
(Lucentio har hentet sin Guitar. Det bliver mørkt i Huſene — kort efter: Maaneſkin).

2den Scene.

Lucentio — ſiden Bianca.

Lucentio.
Saa tav da Larmen. Alt blev tyst.
Ak maatte Strængens Toner
Og Sukket fra mit Bryst
Nu naa til Drømmens Rige, hvor Du troner!

Huldе Bianca! Bly og bange
Lister Tonerne sig frem.
Lyt dog til de stakkels Sange,
:,: Aabn Dit Vindve lidt paaklem! :,:
(Bianca aabner Balkondøren).

Bianca.
Var det en Drøm. Til Cithrens kælne Triller
Der lød et Navn — jeg synteѕ, det var mit.
Her er da ingen Trubadur, der spiller —
Og dog — den Stemme hørte jeg saa tit
Mon jeg tør være saa forvoven
Et Øjelik at se mig om! (træder ud).

Lucentio.
O skønne Stjærnepar, som mildt fra oven
Tilsmiler mig! Hvor naadigt, at I kom!
Ak vend Jer ikke bort! Naar I oprinder,
Jeg ser en Vej til Himlens Salighed,
Men naar for mine Blikke I forsvinder,
Det er for mig, som Lykkens Sol gik ned.

Bianca.
Sæt nu, at I tog fejl! I tror at Klangen
Af Ebers Spil jeg adlod som et Bud?
Sæt det var Nattens Køling, ikke Sangen —
At det var Zefyr kun, som lokked' mig herud!

Lucentio.
Hvor maa jeg da den svale Vind misunde!
Dens Lykke fylder mig med skinsyg Harm.
Var jeg som den, i denne Stund, saa kunde
Jeg kysse Din Kind, og udaande ved Din Barm.

Bianca.
Misunde den lette
Bevingede Vind —
Ene af dette
Kan jeg jo gætte,
At I er ustadig af Sind!

Lucentio.
Du kan jo binde
De flygtigste Vinde.
Hvor vil de finde
Saa salig en Død,
Som den
At sove hen
Sødt i Dit Skjød?

Bianca.
Vel kan jeg fatte,
At det maa matte
En Zefyr idelig at flagre rundt,
Men at I priſer
Døden, det viſer,
Stakkel! — at I har det ondt!

Lucentio.
Nutidens Dage
Jeg glad skal forsage —
Bag Fremtidens Dække
Smiler Lykken til os begge!

Bianca
(pludselig mørk).
Ak, hvem der kendte,
Hvad der er i Vente!

Lucentio.
Sig, hvad formørkede saa brat Dit Sind!
Betro mig Alt! Du skal ej Modet tabe.
Et Liv vil jeg Dig skabe,
Hvor ingen Sorg skal trænge ind.

Bianca.
Mig sendte aldrig Haabets klare Stjærne
Et venligt Smil fra Nattens mørke Sky,
Og endnu saa jeg ej — selv i det Fjærne —
Det første Skimt af Lykkens Morgengry.

Lucentio.
Hvad end der sker, skal jeg Dig trofast værne,
Saa alle Mørkets Skygger bort maa fly,
Vær uden Frygt! Snart ser vi i det Fjærne,
Vor Lykkes skjønne, lyse Morgen gry!

3die Scene

De Forrige. Hortenſio med Muſikanter, ſiden Baptiſta.

Bianca.
Nu maa jeg gaa. Der er den gamle Nar,
Der stadig møder her som Bejler,
Og plager mig med sine Serenader.
Nu kommer han. God Nat, min Ridder! (ind.)

Hortensio (afsides)
Ah! En snehvid Skikkelse — Bianca maaske!
Men hvem er Fyren der? —

Lucentio (afsides).
Ah! Hr. Hortensio!
Han skal faa med mig at gøre. (højt.) Lad os være fri
For denne Støj! Forstyr dog ej vor Nattero
Med Jeres Piben, Jeres Tuden
Og Jeres Kattemjav.

Hortensio.
Hvad — Piben? — hvad? — Og Tuden? — Hvad? — Og Mjaven? —
I er nok ikke musikalsk, min Herre?
(Giver Musikanterne Tegn til at begynde.)
Bid da: denne Ouverture
Selv jeg komponerede,
Mens Apollo med sin Lyre
Huldt mig inspirerede.
Det er Toner, som skal bære
Biancas Navn fra Land til Land . . .

Lucentio.
Vil I lyde mig, min Kære,
Saa forsvind, saa fort I kan!

Hortensio.
Er I gal? Jeg har jo Magten.
Ser I ikke denne Flok?

Lucentio.
Nu skal I se mig slaa Takten.
Giv blot Agt paa denne Stok!
(trækker sin Kaarde. Hortensio ligeledes. I det Samme kommer Baptista ud i Slaabrok med Lys i Haanden.)

Baptista.
Men er da selve Fanden løs i Nat?
Hvem holder nu Spektakkel? — Fløjtetriller
og glubske Stemmer — blanke Kaarder med!
Hvem er det? Ser jeg ret? Hortensio!

Hortensio.
Ærbødigst: Ja!

Baptista.
Hvad vil I her igjen?
Naa mere Lirum-Larum!
Jeg har jo nylig strængt
forbudt den Nattestøj,
Ja selv mit Hus har jeg forbudt Jer!
Har da Cupido gjennem Panden skudt Jer? —
God Nat! (vil gaa ind.)

Lucentio.
Et Ord endnu!

Baptista.
Jeg har hørt nok.

Lucentio.
Lucentio hedder jeg.

Baptista.
Kan gerne være!

Lucentio.
Min Fader er Vicentio.

Baptista.
Stakkels Mand!

Lucentio.
Den rige Adelsmand i Pisa.

Baptista.
Godt for ham.

Lucentio.
Mit Studium førte mig til Padua —

Baptista.
Naa Studium — Naa!

Lucentio.
Ja, det gik kun saa som saa!

Baptista.
Saa gik det sagtens ikke.

Lucentio.
Ak, hør mig blot nogle Øjeblikke!
Alt fra den dejlige Bianca jeg saa.
Jeg tænkte ej mere
Paa at studere;
Af jublende Lyst gik min Tanke i staa —
Hvor kunde jeg gruble og disputere!
O skænk mig den huldе, fortryllende Fe,
Hvis Blik har tændt mit Hjerte i Lue!
Jeg skal hende skærme, hvad end der vil ske.
Og hvad der vil lokke, og hvad der vil true,
Skal Intet mig kue!

Hortensio.
Han elsker hende saa ømt, skal I se,
Som Høgen elsker den kurrende Due!

Baptista.
Det hjælper ej. Først skal Catherine
Forsørges! — Til hende kan I bejle,
Om I lyster. Det staar Jer frit for.

Lucentio.
O Himmel!

Hortensio.
Naa saadan!

Baptista.
Hun staar for Døren. Vær saa god!
Naar hun er vel forlovet
Og gift og med sin Mand
Er ude af mit Hus —
Saa kommer Biancas!

Hortensio.
Den stakkels Pige.
Saadan forspilder I jo hendes Ungdom.

Baptista.
Langt fra!
Hun dyrker jo Kunst og Videnskab.
Jeg holder Lærere, med hvem hun studerer

Alt dette Væsen: Musik, Fysik og Mythologi,
Kort sagt: et Læs af tykke, lærde Værker —
Men det blir min og ikke Jeres Sag!
Hold I Jer blot fra mine Enemærker!
God Morgen! Gaa nu hjem, før det bli'r Dag!
(gaar ind.)

4de Scene.

Lucentio. Hortensio.

Hortensio.
(med ironiske Komplimenter.)
Tillad mig at gratulere
Jer til Sejren, Hr. Student!

Lucentio (ligeledes).
Aa, maa jeg komplimentere
En saa heldig Konkurrent!

Hortensio.
I var kækkest — Jer tilfalder
Første Præmie.

Lucentio.
Tvært imod!
Med en saa ærværdig Alder
Har I Forret. Bær saa god!

Hortensio.
Jeg skal gerne resignere —

Lucentio.
Det er ikke ment, som sagt.
Tænk, hvor I vil musicere,
Naar den Skønnes Haand . . . slaar Takt!

Begge (afsides).
Tag Dig bare
Lidt i Vare!
Slig en { gammel / nerfaren } Nar
Man let ved Næsen tar.
Ah . . den Plan var ikke ilde.
Informator vil jeg spille
Og snige mig stille
Ind til den Lille —
Tys!
Naar blot snildt jeg snor mig,
Hr. Baptista Tillid til mig fæster,
Begge Piger han betror mig,
Og saa kan jeg spille Mester!
Prægtigt Indfald! Fin Intrige!
Hvad vil Staklen der saa sige?
Han er ude, jeg er inde,
Han vil tabe, jeg maa vinde,
Og naar Bianca først er stjaalen,
Lad saa ham ta' Arrigtrolden!

Lucentio.
Man maa sig i Skjæbnen stikke,
Bære Lykken som den er!

Hortensio.
Stakkels Ven! I aner ikke
Hvor min Lykke ler ad Jer!

Lucentio.
Ikke Alle ler i Tide.
Den ler bedst, som ler tilsidst.

Hortensio.
Aa, I skulde bare vide
Lidt af det, jeg véd forvist!
Men I gør mig da den Ære,
Naar vor Brudefærd skal staa . . .

Lucentio.
Ja til Biancas skal jeg være
Med som Brudgom, stol derpaa!

Hortensio.
Stolt jeg min Triumf da nyder —

Lucentio.
Stolt og strunk trods Gigt og Hold!

Hortensio.
Medens Bryllupshymnen lyder —

Lucentio.
Uh, den bliver vist i Mol!
(gaar leende).

Hortensio (ene).
Nej hans Frækhed er utrolig:
Han, den Dreng, vil søge Strid!
Men jeg ler kun. Jeg er rolig.
Jeg er fattet. Jeg har Tid!
(vil gaa, men stoder paa Petruchio, der kommer med Grumio og slænger ham tilbage med et Stød.)

5te Scene.

Hortensio. Petruchio. Grumio.

Petruchio.
Af Vejen Æsel! Gamle blinde Krikke!
Tror Du, en Karl, som jeg, kan trampes ned.

Hortensio.
Det er Petruchio! Han fornegter ikke
Sin vidt berømte Høflighed.

Petruchio.
Nej se, Hortensio! (rækker ham Haanden).
Hvilken Krambolage!
(snurrer ham om og betragter ham.)
Du har holdt Dig ganske godt endda —
God Morgen Gamle!

Grumio (taster Mantelsækken).
Her er vor Bagage!

Hortensio.
Men hvordan kommer Du til Padua?

Petruchio.
Spørg Havets Bover og de vilde Vinde,
Der tumlede mig om fra Sted til Sted!

Hortensio.
Naa, men fortæl, hvad her Du har i Sinde?

Grumio.
Det ved han ikke. Han faar aldrig Fred.

Petruchio.
Naa hvad aa mer? — Jeg er min egen Herre,
Og over mig har Ingen Haand og Hals.

Hortensio.
Og Du er rig?

Petruchio.
Vœmmelig rig desværre!
Og jeg foragter, hvad der er tilfals.
Det kvalmer mig at se Alverden bukke
Og krybe ydmygt for mit usle Guld.

Hortensio.
Men hvordan staar Du Dig nu hos de Smukke?
Er ogsaa hver og en af dem Dig huld?

Petruchio.
Huh ja! Og heller end en kølen Dukke
Jeg tog en Troldmø vild og ondskabsfuld.

Hortensio.
Er det Din Lyst, saa har det gode Veje.
Vi har just en — en rigtig arrig Trold.

Petruchio.
Hvad, er det muligt? Hende maa jeg eje?
De fromme Søstre gi'r jeg . . . Gud i Vold!
Og ved den ømme Sødme blot jeg vœmmes.
Og husk det gamle Ordsprog: „Trold kan tæmmes
Ved Staalets Magt"! Du ved jo nok, at jeg
Er støbt af Staal —

Hortensio.
Ja det benegtes ej!
Men hun er stenhaard.

Petruchio.
Det er det Solide!

Hortensio.
Hun hader Mandfolk —

Petruchio.
Af sædvanlig Slags!

Hortensio.
Og man fortæller: hun skal slaa og bide.

Petruchio.
Hun er jo prægtig! Vis mig hende straks!

Hortensio.
Hør kender Du Baptista Minola?

Petruchio.
Det gør jeg vist — ja vel — nu husker jeg,
At jeg var her hos ham i Padua
En Gang for længe siden.
Jeg mindes grant en lille Tiaarspige,
Kæk og herlig . . . med mørke Øjne — Catherine
Ved Navn.

Hortensio.
Ja netop!

Petruchio.
Aa nu husker jeg:
Hun slog min Haand, en Gang, jeg klappede hende.

Hortensio.
Jo jo! Saaledes gik det Mange siden.
Hun viser hver en Frier Vintervejen.

Petruchio.
Men mig dog ikke. Jeg skal ikke skrœmmes
Det er af mig, den smukke Trold skal tæmmes.

Kun naar det blanke Staal man svinger
Over en Troldmø, segner hun ned.
Og kun en staalsat Vilje tvinger
Den stœrke Kvinde til Kœrlighed.
En kølen Elsker magter hende ej —
Hun skabtes for en Mand — en Mand, som mig.

For mig var altid Himlens Torden
Og Stormens Brag som sød Musik,
Selv naar Vulkanen rystede Jorden,
Jeg saa paa dens Flammen med henrykt Blik.
Med Tyrker og med Kristne tit jeg kœmpet
Paa Liv og Død i blodig Dyst.
Aldrig dog Kugleregnen dœmped
Mit Mod, ti Kampen var min Lyst.
Naar Bøsserne knalder,
Og Trommerne skralder
Og Døden overalt er nær,
Da først faar Livet dobbelt Vœrd:
Staal imod Staal, det er Herreskœrd,
Hvad enten man sejrer eller falder!

Hvor er min Trold?

Hortensio.
Du staar ved hendes Bolig.
Bag dette Vindue hviler hun i Slummer.

Petruchio.
Sov sødt! Endnu i Nat Din Sjæl er rolig.
I Morgen vaagner Du til Kamp og Kummer.
Da skal om Dig en vældig Kamp jeg stride
Med alle de Dœmoner, som har Dig besat.
:,: Haard bliver da den Tugt, Du maa lide,
Men sov nu sødt, Du vilde Barn! God Nat! :,:

Hortensio og Grumio (paa samme Tid.)
Jeg synes, at
Det var paa høje Tide,
Hvis nu lidt brat
Vi bød: God rolig Nat!
(ud alle Tre.)

Baptista.
(stikker, naar de er borte, sit Hoved med Nathue paa ud af Vinduet og ser sig om til begge Sider)
Nej — her er jo ikke en Kat!
Ja saa: God Nat.

(Tæppet falder.)

Anden Akt.

Kammer i Baptistas Hus.

1ste Scene.

Catherine og Bianca. En Pige (ved Morgentoilettet.)

Catherine
(forbitret til Pigen).
Afsted, Dit Udyr! Pak Dig bort i Hast?
Du stikker mig — jo vist — og det med Vilje —
Af pure Ondskab blot. — Herud! Afsted!
(Pigen ud.)

Bianca.
Ak Søster! Gaar det allerede løs?
Betænk: Saa tidlig!

Catherine.
Snak! Sig før: „saa sent"!
Du sover indeni. Skynd Dig at vaagne!
Der vanker ingen Serenader mer.
Hører Du det? — Jo jo, jeg saa dem nok:
Den unge Laps fra Pisa og vor Nabo,
Den latterlige gamle Gæk.
Saa sødt og blødt den hele lange Nat
De mjaver begge op til Dig fra Gaden,
Til Du Dig lister som en kælen Kat
Derned og lønner dem for Serenaden!

Bianca.
Hvor Du er ond! Du spyr jo Gift og Galde!

Catherine.
Og Du — hvor Du er elskovsfuld mod Alle!
Jo jo! Det gælder bare at behage.
Just derfor kalder man vort Køn: det svage —
Med Rette! Blot et Blik, saa blegner I!
En Smule Elskovskvad, saa segner I
Bedøvet om og la'r Jer tage
Til Ægtemage,
Og er end Lykkestjærnen nok saa høj,
I blir dog kun — et Mandfolks Legetøj.

For hvis Skyld stak Du denne Blomst i Barmen?
For hvis Skyld er Du vel saa fint frisered.
Og duftende og dejlig udstafferet,
Med alt det Stads om Halsen og om Armen?
O Mandfolk! —

Bianca.
Er det ikke Kvindens Ret
At smykke sig som hele Verdens Smykke?

Catherine.
Jo vi er Pyntedukker ret og slet!
Nej — jeg dog ej — det er min Lykke
Tag Din Guitar,
Og lad dens smægtende Toner
Ledsage det Svar, jeg har
Til Mændenes Legioner!

(Bianca tager Guitaren og akkompagnerer)

Jeg vil mig ej bortskænke
Men leve frank og fri,
Og le ad Amors Lænke
Og Hymens Slaveri.

Og før en Mand skal sige,
At han min Hu bevang,
Han maa til Himlen stige
Og standse Solens Gang.

Og førend han kan vente
I mig en ydmyg Viv,
Fra Helvede maa han hente
Mig Djævlen til Tidsfordriv.

Jeg vil mig ej bortskænke,
Men leve frank og fri
Og le ad Amors Lænke
Og Hymens Slaveri!

(Stemmer udenfor: „Bravo Amazone! Bravissimo! Da Capo!")

Nej vil Du høre! Hvor jeg harmes over
De Mandfolks Frækhed! Tænk Dig, hvad de vover!
Ak Bianca! — Det er vistnok Stemmer, som Du kender!
Kom! — her modtages ej Besøg af natlige Venner!
(trækker hende ud med sig.)

2den Scene.

Baptista, Petruchio, Hortensio (forklædt og maskeret som Musiklærer bærende en Guitar), Lucentio (som Magister med Bøger under Armen)

Baptista.
Men gode Herrer, træd dog ind en Gang!
I ser jo selv: den Fugl, som sang,
Har taget Flugten. Lad Jer ej genere! —
Her er blot vi og ingen Flere.
Naar I behager, er jeg rede til
At høre, hvem I er, og hvad I vil.

Petruchio (bryst)
Hvad kender I mig ikke? Prøv saa paa,
Om Jer' Hukommelse endnu kan naa . . .
Syv Aar tilbage — maa det nu vel være!

Baptista (pludselig myg)
Nej er det muligt? — Jeg kunde ikke ane
slig en Ære —
I er Petruchio — ved min Skytspatron! —
Antonios Søn —

Petruchio.
Det vil jeg ikke skjule!
Han gav mig jo i Arv en hel Miljon
Kanarifugle af de ægte gule,
Der lever helst i Flok, og hvor de er
mange,
Formerer sig hurtigt nok — men er svære
at fange.

Baptista (buttende).
Ja rigtig! Meget vittigt! — I har at
befale:
Hvad ønsker I? Jeg siger blot: Befal!

Petruchio.
Om Jomfru Trine har jeg nys hørt Tale
Som alle Kvindedyders Ideal —
Giv mig den Skønnes Haand!

Baptista.
Spotter I hende? —

Petruchio.
Hvor kunde vel en Elsker faa i Sinde
At spotte den, hvis Hjerte han vil vinde?
En Prøve paa mit Alvor ser I der —
(viser paa Hortensio).
Den bedste Informator, I kan finde
Til Eders Døtre, bringer jeg Jer her:
Hr. Cembaloni er fra Bergamo,
Men vidt bekendt i hele Kunstens Rige.
Paa Cither, Harpe og paa Cembalo
Han er en Virtuos foruden Lige.
Lucentio (træder frem).
Tillad at selv jeg anbefaler mig!
Mit Navn er Licio — Berømt er jeg blevet
For sjælden Lærdom. Nødig praler jeg,
Men jeg kan Alt, hvad Homer, Virgil og
Plato har skrevet.

Baptista.
Naa vi faar se! Vi kan jo probere!
Nu kan I først i Haven promenere.
Maaske I træffer Pigerne der.
(Hortensio og Lucentio bukker og gaar).

3die Scene.

Baptista, Petruchio, siden Hortensio, Catherine og Chor bag Scenen.

Baptista.
Nu, vi er ene, bedste Herre,
Skal jeg betro Jer lige straks:
Min Catherine er desværre
Et Huskors af den værste Slags.

Petruchio.
Saadan! I vil Jer nødig stille
Ved denne Engel?

Baptista.
Engel — hun!

Petruchio.
Derfor bagtaler I saa ilde ...

Baptista (suttende).
Jeg taler Sandhed — Sandhed kun!
Lærer I hende
Først at kende,
Vil Jeres Elskov snart faa Ende.

Petruchio.
Signor Baptista! Vil nu I, som jeg,
Saa gaar vi lige straks til Frieriet.
Jeg spørger blot paa Ja og Nej:
Om I har Noget mod Partiet —
Rig er jeg — meget rig, som selv I ved.

Baptista.
Ak, I er mig til Pas i alle Maader,
Men hvem faar Bugt med hendes Stædighed?
Her er jo hun den Eneste, der raader.
Naar blot hun ser paa Jer, saa vil I
skræmmes.

Petruchio.
Det tror jeg ej — endogsaa „Trold kan
tæmmes!"
Hun er vist elskværdig,
Ydmyg og spagfærdig
Og from som et Lam —
Naar først hun bliver tam!
(Brag udenfor Scenen).

Hortensio (udenfor)
Hjælp dog! Frels mig! Hun slaar mig
ihjel!

Catherine (ligeledes).
Det var bare Net og Skel!
Tjenestefolk (ligeledes).
Hahaha! Et vakkert Smæld.

(Flojdørene i Baggrunden rives op, og Hortensio styrter ind med den sønderslagne Cither om Halsen. Bag ved ham ser man Catherine, som strax efter forsvinder.)

Baptista (ironisk).
„Hun er jo elskværdig,
Ydmyg og spagfærdig,
Ja from som et Lam —!
(ryster paa Hovedet).

Petruchio.
Men hvad er det jeg ser, Hr. Cembaloni.
Er det en Halspynt efter sidste Mode?

Baptista.
Naa, det var vel min fromme Datter,
Der hjalp Jer denne Krave paa.
Lad os høre!

Hortensio (lystelig).
Jeg vilde hjælpe Bianca
Med nogle Greb oppe i Applicaturen,
Men i det Samme rev Catherine
Cithren af min Haand og pynted mig
Saa grusomt, som I ser.

Petruchio.
Hahahaha. Det er en munter Pige.
Brillant Humør! O, kald paa hende straks!
Hvor dog vi To vil passe herligt sammen!

Baptista.
Nu skal jeg kalde, men belav Jer paa,
At I trækker det korte Straa!

Hortensio (afsides til Petruchio).
Ja, god Fornøjelse! — men
Vogt Dine Øjne, tapre Ven!
(gaar med Baptista).

4de Scene.

Petruchio. Siden Catherine.

Petruchio.
Se saa min Dronning! Kæmp nu for Din Krone! —
Petruchio! Vis nu, hvad en Mand formaar! —
Og lær den stolte Amazone,
At Kvindens Magt i Svaghed kun bestaar!
Af Kamplyst svulmer hver en Aare,
Og om end Striden staar paa Skrømt,
Her nytter intet Smil og ingen Taare!
(Catherine viser sig i Døren).
Der er hun — ja — saa har jeg hende drømt!
Saa skøn, saa vild, saa trodsig og hoffærdig —
Blir Sejren dyr — saa er hun Kampen værdig!
(Kathrine kommer ind).

Petruchio.
God Morgen Kæreste! — og Tak for sidst!
Forvandt Du saa mit Kys?

Catherine.
Er I forrykt?
Jeg har jo aldrig set Jer, førend nu.

Petruchio.
Der lyjst Du, Barn. Naa, den Gang blev Du vred —
Jeg kan forstaa, det har Du angret tit.
Men trøst Dig med: nu er jeg her igen,
Og da jeg ser, at Du er voksen nu,
Og Alle siger: Du er from og blid,
Og ret et Mønster i den gode Tone,
Er det min Agt, at tage Dig til Kone!

Catherine.
At „tage mig" — en Rus har I nok taget.
Gaa hjem, og læg Jer smukt, og sov den ud!

Petruchio.
Ja, naar saa pænt Du beder, skal jeg blive.

Catherine.
I er nok døv. Jeg sagde I skal gaa.

Petruchio.
Ja: „Gaa!" betyder: „Bliv!" paa Elskersproget.

Catherine (leende).
Indbildske Nar! Tror I, at I er elsket?

Petruchio.
Din Mund fortav det. Dine Øjne sladdred'.

Catherine (heftig).
Løj de saa grovt, jeg rev dem begge ud
Og traadte dem i Støvet.

Petruchio.
O hvor sødt
Du dog kan pjanke, lille, fromme, ejegode Trine!

Catherine.
Er I fra Sind og Sans?

Petruchio.
Nej fra Verona!

Catherine.
Naa, I er helt forrykt.

Petruchio.
Forrykt forelsket.
Og kort og godt: Dig har jeg kaaret ud.

Catherine.
Og kort og godt: I gør Jer kun til Nar!

Petruchio.
Og kort og godt: nu bliver Du min Brud —
Det har jeg lovet — saa er Sagen klar.

Catherine (afsides).
Han gør mig angst. Han maa ej se, jeg skælver!
Der er en Trolddom i hans Blik og Ord,
En Løves vilde Kraft bag denne Ro.
I ham jeg ser første Gang en Mand.
Mod ham de Andre var kun Drenge..
Men nej, han skulde sejre, triumfere
Og siden le mig ud? — nej aldrig, aldrig!

Petruchio.
Hvor Du er smuk! Blufærdighedens Rødme
Har gjort Dig dobbelt skøn. I næste Uge
Saa skal vort Bryllup staa, har jeg betænkt.
Nu er jo alt i Orden. Din Fader ser det gerne,
Og Du, min Perle, siger jo som jeg ...

Catherine (heftig).
Jeg siger nej, og nej og atter nej!

Petruchio (farer op).
Hvem siger Nej, naar jeg først har sagt Ja?
Vel aldrig Du, min Trine? — Husk jeg er Petruchio!
For mine Fodtrin ryster Mur og Vægge,
Min Arm har tøjlet hver ubændig Ganger,
Mit Blik har skræmmet Ørknens vilde Løve,
Og denne Røst har overdøvet

Kanoners Torden —
Og Du — vil Du nu sætte Haardt mod Haardt,
Og trodse min urokkelige Vilje?
Det vil Du, stakkels Due?

Catherine.
Ja jeg vil!
Ti har min Arm end ikke Bjørnekræfter,
Og kan min Røst ej gøre Tordenbulder,
Min Vilje dog tør maale sig med Din.

Petruchio.
Det tør den kun, fordi den vil besejres! —
Saa vist og sandt, som nu Du er min Fange...
(slaar Armen om hende).

Catherine.
(hæver rolig Hovedet og ser ham stolt i Øjnene.)
Tror I, at Skræmsel gør mig bange?

Petruchio.
Og dette Kys jeg trykker paa Din Mund...
(kysser hende).

Catherine.
Nu har I min Foragt fra denne Stund!
Petruchio.
Saa vist og sandt...
(kysser hende igen).

Catherine (river sig løs).
Er I da fra Forstanden?

Petruchio (rolig og med Vægt).
Har jeg Dit Hjærte — jeg og ingen Anden.

Catherine.
(har tastet sig ned i en Lænestol længst borte fra Petruchio — afsides).
Jeg vilde hans Hjærte
i Smaastykker rive,
Blot for at kunne
mit ham give.

Saa længe, han lever,
jeg kan ham kun hade —
Hvis han var død,
skulde alt jeg forlade.

Jeg kunde i Harme
ham tage af Dage,
Og kalde med kærlige
Taarer tilbage!

Petruchio (afsides).
Hun er krænket haardt,
men naar Kampen er omme,
Vil Sejrens Løn
til os begge komme!

Catherine (ligeledes).
Ja, kunde hans Hjærte
i Stykker jeg rive.
Jeg skulde mit eget —
mit eget — ham give!

Petruchio (ligeledes).
Naar først af Dit Hjærte
al Trods jeg kan drive,
Da skal Du for evig
min Elskede blive!

5te Scene.

Baptista, der i Smug har tittet ind gennem Døren, kommer ind fulgt af Lucentio og Hortensio.

Baptista.
Naa mine Kære, maa jeg melde mig?
Her er vel Fred og ingen Fare?
Fortæl kun, hvad I kan fortælle mig!
Nu er vel Alting — Alting — paa det Klare?

Hortensio (afsides).
Hvad tør jeg tro, han nu vil svare?
Hans Nederlag vil ogsaa gælde mig.

Lucentio (ligeledes).
Har han formaat at tæmme sin Løvinde,
Vil ogsaa jeg min Bianca vinde!

Baptista.
Men tal dog! Skynd Jer! Blev det til Parti?
Sig: hvordan gik det Jeres Frieri?

Petruchio.
Naturligvis: det gik, som Sligt skal gaa:
Min Brud og jeg er fast bestemte paa,
At næste Mandag skal vort Bryllup staa.

Catherine.
Nej vil I vide, hvad her foregik,
Saa vid: at for en Frækhed uden Lige —
En velfortjent, forsvarlig Kurv han fik.

Petruchio.
En Kurvfuld Kys og Kjærlighed — at sige!
I kan forstaa: hun synes det er haardt,
At tilstaa, hendes Modstand kom til kort!

Baptista.
Naa Spøg til Side! Giv mig ren Besked:
Blev det til Skændsmaal eller Enighed?

Petruchio.
Enighed! Den soleklare,
Elskovsfulde Harmoni!

Catherine.
Enighed? — Det er det bare
Nene, skære Praleri! —
Jeg vil ikke mere svare.
Alt mit Taalmod er forbi!

Lucentio og Hortensio.
Hvis han ej kan Sagen klare,
Er mit skønne Haab forbi.
— Eller lyver Pigen bare?
Er det Hele Pryderi?

Petruchio.
Vi er gansk paa det Klare.
Hver en Strid er nu forbi.

Hendes Modstand er jo bare,
Bare, bare Pryderi.

Baptista.

Hvis han ej kan Sagen klare
Saa er alt vort Haab forbi.
Tænk nu om hans Sejr var bare,
Bare, bare Praleri!

Petruchio.

(nærmer sig til Catherine for at omfavne hende, men bliver trodsigt bortvist)

Men Trine! hvad er det? Du er jo ganske
Forandret, Kære! Er Du angst for mig?

Catherine.

Jeg angst? For hvem? For Dig? For Dig?
Hr. Petruchio?
Gud hjælpe Dig med samt Din stolte Pralen,
Blev jeg Din Hustru! Jeg faar næsten Lyst
At blive det alene for at vise,
Hvor lidt Din plumpe Kraft formaar at kæmpe
Imod en Kvindes faste Vilje — alene for
At vise, hvor let jeg gjorde Dig Dit Liv saa broget,
At Du krøb til Korset og bøjede Dig under Aaget.

Petruchio

(med Tilfredshed i det han griber Catherines Haand, som han fastholder trods hendes Forsøg paa at rive sig løs.)

Der hører I! Hun gav sit Ja til Pagten!

Baptista.

Det gjorde hun, og jeg bekræfter den —
Til Held og Lykke! (afs. til Petruchio)
Nu kom I til Magten.
Pas paa, at I ikke mister den igen! —

Petruchio.

Tak Papa! Hermed er Sagen
Paa det Rene, Alt er klart,
Nu Farvel! Paa Bryllupsdagen
Kommer jeg med Lynets Fart.
Guld og Perler hid jeg henter
Til min Brud saa favr og fin —
Trøst Dig, Trine, mens Du venter,
Med: Paa Mandag er Du min!

Catherine.

Hvilket Mirakel har han øvet!
Hele min Kraft er brudt paa Stand.
Selv min Tanke er bedøvet —
Hvad formaar dog denne Mand!

Lucentio og Hortensio.

Se hun staar jo som bedøvet —
Hvad formaar dog denne Mand!
Er det Trolddom, han har øvet?
Det gaar over min Forstand.

Petruchio.

Vær nu ikke saa bedrøvet!
Jeg maa rejse bort paa Stand,
Men igen jeg kommer ufortøvet
Som din egen Ægtemand!

Baptista.

Ja, at hun staar som bedøvet —
Det forklare hvem som kan!
Hvilke Kunster han har øvet,
Det gaar over min Forstand.

(Petruchio gaar mod Baggrunden, de Andre staar forbavsede. Tæppet falder).

Tredie Akt.

(Sal i Baptistas Hus, festligt smykket.)

1ste Scene.

Baptista, Bianca, Lucentio, Hortensio — de Sidste i deres Forklædninger — gaar utaalmodig frem og tilbage. Catherine i fuld Brudedragt sidder i Baggrunden. Siden Gæster.

Bianca, Lucentio, Hortensio og Baptista.

:,: Pas kun paa :,: han kommer ej tilbage,
:,: Vi kan vente :,: til i Morgen, om vi vil.
Aldrig i mit Liv har jeg hørt Mage.
:,: Hvad skal vi dog gribe til? :,:

Catherine (springer op)

Sligt skal ske paa selve Bryllupsdagen!
Han har glemt den aabenbart!

Baptista.

Ja hvad har vi nu for al vor Jagen?
Den kunde gerne været spart.

Lucentio.

Lad ham glemme Alt, hvad der kan glemmes!
Han maa huske paa, at her
Vil en hel Familie beskæmmes —
Og hans stakkels Brud især.

Catherine.

Jeres Medynk kan I gerne spare!
Den kan jeg saa godt forsmaa.

Baptista.

Det er mig umuligt at forklare,
Hvad den Galning tænker paa.

De Fire.

:,: I skal se :,: han kommer ej tilbage,
:,: Vi kan vente :,: til i Morgen, om vi vil.
Aldrig i mit Liv har jeg hørt Mage
:,: Hvad skal vi dog gribe til? :,:

Baptista (ved Vinduet)

Naa! Der ser jeg vore Gæster komme —
Alle sammen uden ham!

Catherine.

O Skandale! Saa er Tiden omme.
Jeg vil gaa, for at skjule min Skam.
(Gaar. Bryllupsgæster af begge Køn kommer ind).

Baptiſta (meget forlegen.)
Vær velkomne, kære, ærede Venner!
Vær os velkomne alle, hvor vel
Der er hændt os det, som ſjælden kun hænder . .
Det: at vi mangler en Bagatel —

Gæſterne.
Aah! Hvad det endog kan være,
Faar vi viſt en herlig Dag.
Hver og En, tør vi erklære,
Glæder ſig til et lyſtigt Lag!

Baptiſta.
Det er meget ſvært at fortælle
Saadan en uhørt Hændelſe.
Men da ingen Udflugt vilde gælde,
Maa jeg gaa til Bekendelſe:
I har alle, kære, ærede Gæſter,
Fuldtalligt mødt — og Alt var ſaa godt
Som komplet, men Noget er der, ſom reſter —
Brudgommen — Brudgommen — mangler blot!

Gæſterne.
Er det muligt? Det var Skade!
Men det klinger jo omtrent
Som en gammeldags Ballade —
Sig os dog: Hvad er der hændt?

Lucentio.
Det er det, der for os Alle
Er en uforklarlig Sag.
Hvordan kan dog Manden falde
Paa at ſkulke — juſt i Dag?

Gæſterne.
Men at holde Bryllupsgilde
Uden Brudgom paſſer ej —
Lad os derfor ganſke ſtille
Sige Tak og gaa vor Vej!

Baptiſta.
Mine kære, ærede Venner!
Jeg vil tilſtaa lige frem:
At hvor ſaadan en Ulykke hænder,
Gør man bedſt i — at gaa ſin Vej!

Gæſterne.
Ja, ſom ſagt: et Bryllup uden
Nogen Brudgom gaar ej an.
Det er alt for haardt for Bruden
At blive Kone uden Mand.

Tro os! Det har rørt og ſmærtet
Alle, ſaa vi føler Trang
Til at ønſke Jer af Hjærtet:
:,: Bedre Lykke næſte Gang! :,:
(gaar med Komplimenter.)

Baptiſta (alf.)
Jeg anede jo nok, at det var ſvært,
At faa Cathrine gift, men det maa ikke hjælpe.
Nej nej! Saalænge hun er i mit Hus,
Maa Spſtren vente (højt) Naa, I gode Herrer,
Da I er her, og vi faar ingen Feſt,
Saa kan I give Bianca hver en Time.
Jeg gaar til Trine, det er jo forklarligt,
At hendes Sind i Dag kan blive farligt.
(gaar)

2den Scene.

Bianca, Lucentio, Hortenſio.

Lucentio.
Nu vel da Frøken! Her er min Virgil.
Det bliver en Lektion i klaſſiſk epiſt Stil.

Hortenſio.
Nej holdt, her har nok jeg Anciennéteten.

Lucentio.
(truende med Bogen.)
I har om lidt en Bule i Planeten,
Fordømte Muſikant!

Hortenſio.
Elendige Pedant!

Lucentio.
Beſatte Ignorant!

Hortenſio.
Pedant, Pedant!

Lucentio.
Bajads, Comediant!

Bianca.
Nej nej — nej nej! At ſkælde nytter ej.
Hvem der begynder, det beſtemmer jeg.
(til Hortenſio)
Forſyn min Cither først med nye Strænge!
Det kan I godt fordrive Tiden med.
(til Lucentio)
Og I: Tag Plads! Og mærk Jer vel:
Saa længe
Jeg er til Stede, ſkal I holde Fred!

Lucentio (docerende)
Arma virumque cano, Trojæ qui primus ab oris
Italiam fato profugus Lavinaque venit
Litora.

Bianca.
Hvordan ſkal det nu overſættes?

Lucentio.
Arma virumque cano —
Min Elſkede, kendte I ikke —
Trojæ, qui primus ab oris —
Den unge Sanger igen,
Italiam fato —
Naar han ſkjult for de ſpejdende Blikke
Profugus Lavinaque venit —
Forklædt ſig liſted herhen.
Litora —:
Her ſer I ham da!

Hortenſio.
Nu ſtemmer Inſtrumentet.

Bianca (prøver)
Nej, viſt ej!
Det E er falſk. Det kan I dog vel høre?

Lucentio.
Skrækkeligt! Gaa Jer Vej —
Og skaan mit Øre!

Bianca.
Nu oversætter jeg, hvis jeg kan.
Arma virumque cano —
Vogt Jer! Rollen er svær at spille!
Trojæ qui primus ab oris.
Jeg kendte Jer strax, da I kom!
Italiam fato.
Det er Uret, at jeg tier stille —
Profugus Lavinaque venit
Men hvis Fader fik Nys derom —
Litora —
Var det værre endda!

Hortensio.
(bringer atter Guitaren)
Nu har jeg stemt den.

Lucentio.
(gør hurtigt et Par Greb)
Hør det A og B!

Hortensio.
Hør: I er baade A og B — Hr. Abe!
(affides)
Den Skolefuks! Tilsidst skal man vel se,
At han gør Kur til Pigen. Jeg maa le,
Men skal ham ej af Syne tabe! —
(højt til Bianca, der har grebet Guitaren og undersøgt Stemningen.)
Tør jeg nu haabe, Turen snart vil komme
Til mig, hvis Hr. Magistrens Tid er omme?

Bianca.
Ja kom! (til Lucentio) Vi læser ikke mere!
(giver ham Tegn til at gaa)

Hortensio (ligeledes)
Og for en tredje Stemme vi har ej Brug i Dag!

Lucentio.
Men som Elev kan jeg vel profittere
Af Jeres Sang og Spil og Foredrag?
(sætter sig saa fjærnt som muligt)
Jeg tror, min Sandten, Gubben bli'r erotisk!
Hans Stemme dirrer jo af Jalousi.
Han bli'r maaske tilsidst saa idiotisk,
At han tør vove paa at fri! —
Jeg skal ej hindre ham deri.

Bianca (aff.)
Nej dette bliver næsten for parodisk.
:,: Nu skal man se, at han vil ogsaa fri! :,:

Hortensio (aff.)
Nu skal min Skønne høre et melodisk
Foredrag af et Frieri —
Jeg haaber, Gud Amor staar mig bi!
(højt idet han rækker Bianca et Nodeblad)
Min Frøken, I vil her paa denne Side
Først C-Dur-Scalens otte Noder se.

Bianca.
En Scala! — I maa dog vel kunne vide,
At jeg har lært Musikens ABC.

Hortensio.
Ja vel — men denne er
Kun skabt for Jer! —
(synger til Guitaren).

(Akrostikon.)
C—Cembaloni saa bliver jeg kaldt
D—Dog Hortensio mit Navn er.
E—Et Eneste, Et som er Alt,
F—Favre Frøken, jeg savner;
G—Giv mig gavmild Din Kærlighed!
A—Alt lad Amors Mirakel
H—Hæve til Himlens Herlighed
C—Cembaloni, den Stakkel!

Bianca.
Hahahaha! Hvor kan I sige
Den er skabt for mig? —
Den gamle Tonestige
Foretrækker jeg! —
Dette Tøjeri forstaar jeg ej.
(rejser sig og kaster Bladet paa Gulvet.)

Lucentio (aff.)
Naa, denne Gang var Skæbnen da retfærdig.
Han fik den Straf, hans Frækhed hær fortjent!

Bianca (aff.)
Min stakkels Fader! Det er en mærkværdig
Slags Lærere, Du har mig sendt.

Lucentio (aff.)
Hvem skulde tro, at jeg en saa ynkværdig
Stymper vilde saa til Concurrent?

Hortensio (aff.)
Hun er min Elskov ikke værdig —
Nu kan hun nøjes med en dum Student

Bianca.
Vi skulde jo studere
Musik og Literatur,
Men det morer Jer nok mere
Saa smaat at gøre Kur,
Min stakkels Fader — osv.

Lucentio.
Hvem skulde tro — osv.

Hortensio.
Hun er min Elskov — osv.

3die Scene.

De Forrige. Baptista — siden Catherine.

Baptista.
(kommer ellevild dansende ind.)
Se der, se der! Hurra, Hurra!
Vi har ham lige paa Stunden.
Hele vor Sorg er forbunden.
Glæd Jer, nu faar vi jo Bryllup endda.

Lucentio.
(efter at have set ud af Vinduet)
Hurra, Hurra, der kommer han —
(omfavner Bianca.)
Vor herlige Ven og Befrier.

Hortensio.
Hvad er nu det for Fjanterier?
Har I da rent tabt Jer Forstand?

Baptista.
Aa, glæd Jer, glæd Jer, alt hvad I kan,
Og mere, om I lyster!
Raab nu kun Hurra alle Mand,
Og det saa Huset ryster!

Bianca, Lucentio og Baptista.
Ja raab: Hurra, Hurra, og slaa
Paa Paukerne og Trommen!
:,: Nu har vi ham, vi ventet paa! :,:
Hurra! Nu er han kommen!

Hortensio (afs.)
For mig kan de jo gerne slaa
Paa Paukerne og Trommen,
Og skal der raabes, saa lad gaa:
Hurra! Nu er han kommen!

Catherine (styrter ind.)
Sig er det sandt? Har han det Mod at komme?

Baptista.
Ja, kære Barn, tænk hvilken Glæde!

Catherine.
Tænk hvilken Harm! Nu netop, da jeg trode,
Vi var den Galning kvit, saa raaber alle:
„Der kommer han!"

Baptista.
Vær dog fornuftig!
Betænk den Skam, hvorfor vi nu gaar fri:
Nu faar Du Bryllup — saa er det forbi!

Catherine.
En herlig Fest! En Hædersdag for mig!
Han lod mig udle, spotte og forhaane,
Og ham skal jeg nu skaane?
Nej, nej nej, nej nej,
Saa sandt, som jeg til Spot har staaet
Og Skamslikker faaet
Som glemt og forsmaaet,
Han skal faa at vide, hvad Klokken er slaaet!

4de Scene.

(Petruchio og Grumio kommer støjende ind. De er paafaldende daarligt og skødesløst klædte med lange overstrømkede Ridestøvler, forrevne Kapper etc. De Forrige.

Petruchio.
Se saa! Her er vi. Jo, det var at ride!
Hahahaha! . . . igennem Krat og Kær!
Vi har haft Hastværk, kan I vide,
Det galdt: at komme med i Tide
Til Bryllup her!

Catherine.
(støtter sig overvældet af Harme, vaklende til Baptista.)
Det gaar for vidt!

Petruchio.
Naa, kære Trine! Har Du længtes? — Lidt? —
Din ømme Mine svarer: „Ak, saa tit!"
Men nu I Andre: Fortæl, hvorfor glor I
Som en Flok Køer paa en Ladedør?
Hvad i Alverden tænker eller tror I?
Har I da aldrig set en Brudgom før?

Baptista.
(skælvende af bekæmpet Vrede.)
Jo vel, men ej en saadan Bryllupsdag.
Først lod det, som I ikke vilde komme —
Saa kom I — men hvordan?

Petruchio.
I fuld Carriere.

Baptista (bryster ud).
Som en Zigeuner!

Lucentio.
Som en Landevejs-Røver!

Hortensio.
Som en forrevet Tigger!

Bianca.
En Bajads!

Petruchio (til Catherine.)
De skælder alle. Du alene tier?

Catherine (med understrøkt Raseri).
Jeg tier — ja: af Harm maa jeg forstumme.

Petruchio.
Hvem bryder sig om slige Lapperier?
Man ved jo: jeg er rig og ingen Gnier —
Og Pynten blænder kun de Dumme.
Min Kappe skal ej giftes — det skal jeg —
Ej den, men jeg, skal Dig til Hjertet trykke.

Cathrine.
Jeg beder: slip mig! —

Petruchio.
Jeg har ikke heller
Den mindste Trang til Pynt og Smykke —
Du er jo prægtig for os begge To!

Bianca.
Deri har I da ingen Skyld — min Tro!
I bragte ej den Brudedragt, hun bruger.

Petruchio.
Nej — det er sandt! Men slaa Dig kun til Ro.
Den kommer nok — om et Par Uger!

Bianca.
Men nu var Tiden.

Petruchio.
Rigtigt! Ja lad os gaa!
Lad Præsten ej vente!

Lucentio.
Hvad! — I dette Kostume?

Petruchio.
Ja hvorfor ej? Vi kan vel stole paa
Er Hjærtet godt nok, er Kappen ligesaa! —
Herind Musik! Hejda! Træd an!
(Musikanter kommer ind.)
Blæs nu saa lystigt, som I kan!
(byder Catherine Armen.)

Catherine.
Ak vent et Øjeblik! Jeg kan ej mere!

Bianca (afs.)
Et saadant Bryllupstog er aldrig set

Lucentio (afs.)
Se han forstaar sig paa at kommandere!

Petruchio
(trækker Catherine op af Stolen.)
Nej kom! Nu staar jo Præst og Alt beredt.

Baptista (viljeløs).
Ja kom! (afs.) Hvordan saa dette Bryllup ender,
Jeg siger blot: Jeg vasker mine Hænder.
(Petruchio gaar med Catherine, Lucentio med Bianca Baptista med Hortensio. Derefter Musikanterne.)

5te Scene.

(Naar Toget er ude, kommer der et Chor af mandlige og kvindelige Domestiker ind med dækkede Borde fra Baggrunden. Den halvfærdige Opdækning pyntes, ordnes og fuldføres.)

Chor.
Bryllup fik de To tilsidst da!
Nu ved Festen frydefuld
Som en Krøsus vil Baptista
Prange med sit Sølv og Guld.

Hushovmesteren.
(med en stor Pokal.)
Guldpokalen skal vi stille
Ved vor Brudgoms Plads i Dag.
Han maa kunne, om han vilde,
Tømme den i første Drag!

Hovmesterinden.
Og af dette tynde, fine,
Slebne Bæger af Krystal
Med sin Brudgom Catherine
Brudeskaalen drikke skal.

Chor.
Bryllup fik de To tilsidst da
osv.

Hovmesteren.
Flere Kander! Flere Kruse!
Flere Bægre! Skynd Jer lidt!

Chor.
Kan vi Gæsterne berøre,
Drikker Tjenerskabet frit!

Hovmesterinden.
Nu lidt hurtig!

Hovmesteren.
Nu det gælder!

Hovmesterinden.
Vi kan vente Følget snart!

Hovmesteren.
Fiasconer! — Muskateller!

Chor.
Alt er rede — alt er klart!
Vi vil gerne staa paa Pinde
Paa Cathrines Bryllupsdag.
Men lad hende
Blot forsvinde,
Saa skal Alting gaa i Mag!
Tænk hvor herligt vi dog faar'et,
Naar for hende vi er fri —

Hovmester og Hovmesterinde.
Ja, og hun faar Kam til Haaret —

Chor.
Tys! Tys! Nu er Vielsen forbi!

Hortensio.
(kommer forvirret ind).
Der er vor Musikus! Hvor han ser ud!

Chor.
Hr. Cembaloni! Sig os, hvordan gik det?

Hortensio.
At han er fra Forstanden, det er afgjort —
Han var aldeles vild. Da Præsten spurgte
„Vil Du tage denne Jomfru til Din Hustru?"
Han raabte: „Om jeg vil! Det ser I jo!
Spring over alle de Formaliteter!"
Og tænk Jer, Vielsen var knap forbi,
Før han fo'r op og gav sin Brud et Kys
Saa højt, han kunde!

Chor.
Det var dog for galt!

Hortensio.
Der kommer de. Vær nu forsigtig!
For her i Ho'det er han ikke rigtig.

6te Scene.

De Forrige. Musikanter. Petruchio. Catherine. Bianca. Lucentio. Baptista. Brudegæsterne fra første Scene.

Brudegæsterne.
Her vi atter allesammen.
Det blev jo dog til Bryllupsfest.
Nu vil vi fejre den i Fryd og Gammen.
Til Husets Ære.

Petruchio.
Deri gør I bedst!
Her bliver kun de bedste Vine
Og Herreretter satte frem —
Tag I kun Plads! Men jeg og Trine —
Vi kan ej blive. Vi maa hjem!

Baptista.
I Aften? — Nej, det var jo en Skandale.

Petruchio.
„I Aften" — derom er der ikke Tale.
Nej straks, nu lige straks, lad det Jer ej fortryde!
Farvel I gode Venner rundt omkring!

Baptista.
Nej Svigersøn, den Spas skal jeg forbyde.

Petruchio.
Forbyd kun I! Det siger Ingenting!
Gaa nu til Bords, I Godtfolk! Ser I ikke
Der er Velsignelse af Mad og Drikke?
At vi gaar bort,
Det maa I se at bære.
Vel er det haardt,
Men saadan skal det være!

Chor.
Nej bliv nu! Bliv nu, og tag Sæde!
Nu kommer først den allerbedste Glæde.

Petruchio.
Kun spildt Besvær!

Baptista.
Jeg beder: bliv nu her!

Petruchio.
Aa nej! Lad vær'!

Lucentio.
Jeg beder: bliv nu her!

Petruchio.
Kom mig ej nær!

Hortensio.
Jeg beder: Bliv nu her!

Petruchio.
Du gjør Dig der
Omsonst Besvær!

Alle (uden Catherine.)
Vi beder: Bliv nu her!

Petruchio.
:,: Aa nej, lad vær'! :,:

Catherine (bønlig).
Jeg beder: Bliv nu her!

Petruchio.
Den Bøn var svær —
Den er mig kær!

Catherine.
Saa vandt jeg dog. Han bliver her!

Petruchio.
Aldeles ikke! Nej forlad —!

Catherine.
Jo vist: Det var Dig kært, jeg bad —

Petruchio.
Ja, da Du bad, Din Stemme lød saa skøn.
Men derfor gælder lige fulgt mit Bud.

Catherine.
Jeg gav Dig nys mit hele Liv som Brud —
Kan Du nu negte mig min første Bøn?

Chor (afs.)
Hvad mere kan han vel begære!

Petruchio.
(efter synlig Selvovervindelse.)
Som jeg har sagt! Det kan ej Andet være.

Catherine (heftig.)
„Som Du har sagt" — Naa, staar det saadan til?
Skal jeg kun lystre Dig, og Du regere?
Saa rejs kun Du, og rejs med hvem, der vil! —
Være Din Trælkvinde, det vil jeg ej!
Rejs! Der er Døren! Her bliver jeg!

Petruchio.
Saa sagte, Kære! Dæmp Din Vrede!

Catherine.
Nej, jeg har Aarsag til at være vred.
For al den Tort jeg led —
Nu er jeg vred!

Petruchio.
Hvis ogsaa jeg blev vred —
Sig selv: Hvad tror Du saa, der skede?

Chor af Herrer og Damer.
Naa slaa Jer nu til Ro, og sæt Jer ned,
Og tøm et Glas paa Fred og Enighed!

Catherine.
Vi bliver her! Tro ikke jeg bange.
Du negted, da jeg bad, men nu befaler jeg.

Chor af Herrerne.
(der omringer Petruchio og Catherine.)
I bliver her! Vi tager Jer til Fange.
:,: Nu slipper vi Jer ej! :,:

Petruchio.
(med Haanden paa Sværdet.)
Hør, hvis I ej vil lade
Os roligt gaa vor Vej,
I kommer let til Skade —

Herrerne.
Vist ej! Vi siger Nej!
(de bevæbner sig med Forskærerknive, Suppeskeer, Ildtænger, Øvngafler osv. Under den følgende Scene maa fra begge Sider det gode Humør bevares, saaledes at Truslerne ikke tages for fuldt Alvor. Kun Damerne maa befrygte, at det skal komme til et virkeligt Slagsmaal.)

Petruchio.
Naa Grumio! Sværd af Skede!
Vi maa nok til at slaas!
Vi er til Kampen rede —
Ingen skal standse os!

Grumio.
Er I af Livet kede,
Kom saa kun I til os!

Baptista.
Nej Venner, maa jeg bede!
Lad os nu ikke slaas!

Lucentio, Hortensio og Herrerne.
Ifald I gjør os vrede
Og sætter Trods mod Trods,
Vi kan i Kampens Hede
Et Blodbad Jer berede
Nu, vi har væbnet os!

Bianca og Damerne.
Ak, lad Jer ej forlede
Til Mord og Drab i Vrede!
Husk hvad I skylder os!
I faar ej Lov at slaas!

Catherine.
I al min Harm og Vrede
Jeg elsker denne Trods!

Petruchio.
Vær bare ikke bange,
Min kære lille Brud!
Om de var nok saa mange,
Vi slipper herligt ud!

Herrerne.
Giv Jer nu kun straks til Fange! —

Damerne.
Ak slip dem ud!

Catherine.
Gid jeg var tusind Mile
Fra dette Klammeri!

Petruchio.
Ja rigtigt! Vi bør ile.
Giv Plads! Vi skal forbi.

Herrerne.
Sæt Jer nu blot til Hvile!

Damerne.
Lad dem gaa fri!
I kan saa vidt det drive,
At her vil Slagsmaal blive —
Ak lad ham gaa sin Vej!

Herrerne.
Vi skal med Magt Jer drive
Til her at blive.
I kommer ingen Vej!

Catherine.
O bliv, og bliv med mig!

Petruchio.
Giv Plads, befaler jeg!

Grumio.
Giv Plads! Det nytter ej!

Baptista.
Jeg ved ej, hvad jeg vilde give
For at faa ham til at blive.
Og tænk, hvad gav jeg ej,
Hvis han var rejst sin Vej!

Catherine.
Naar Du ej Svar vil give
Din Brud, som beder Dig,
Hvad kan hun vente sig,
At hendes Lod vil blive?

Petruchio (svinger sin Sabel.)
Hvis Plads I ej vil give,
Saa gaar vi denne Vej!

(Petruchio, der tillige med Catherine er trængt tilbage bag Bordet og omringes af Gæsterne, svinger sin Sabel, saa disse viger tilbage i en Halvcirkel, springer op paa Bordet, trækker Catherine med sig ud ad en Dør i Forgrunden, i hvilken Grumio dækker Tilbagetoget).

De Andre.
Han fandt jo Vej endda!
Hahaha! Hahaha!

Fjerde Akt.

(Sal i Petruchios Landsted. I Forgrunden et Spisebord, dækket til to Converter.)

1ste Scene.

Grumio og flere Tjenere.

Chor af Tjenerne.
Har nogen i Verden hørt Mage:
At føre saa fjollet et Liv,
Som i sine Hvedebrøds-Dage
Og -Nætter at pine og plage
Hinanden med Kævl og Klammer og Kiv?

Grumio.
Det er jo blot at kappes
I god og gammel Tone.
Maa Hund og Kat ej nappes,
Naar de bli'r Mand og Kone?

Chor.
Men hvis Du véd det — sig os, hvordan
Herren er bleven slig en Tyran?

Grumio.
Det kan Enhver da gætte.
Vor Frue er jo favr og fin,
Men kender ej til Disciplin —
Den Fejl vil han nu rette.
Dertil skal baade List og Vold,
Den Kunst, at tæmme slig en Trold,
Er ikke af de lette —
Men tys! Der er han. Vogt Jer vel!
Han kan saa nemt slaa En ihjel.

Chor.
Ja Du har Ret — bevares vel!
Han kan gerne slaa Folk ihjel!

2den Scene.

De Forrige. Catherine. Petruchio (med en Ridepisk i Haanden, hvormed han slaar i Luften. — Begge i Husdragt.)

Petruchio.
Kom kære Hustru! Kom og lad os spise —
Jeg har en Ulvehunger — kom og sæt Dig!

(til Tjenerne)
Fordømte Pak — Se, nu er Vinen glemt!
Corpo di Bacho! Vov det aldrig mere!
I gaber? Naa I trænger til at vækkes?
Ja vent kun lidt! I skal faa Ben at løbe paa!
(kaster Ridepisken i Hovedet paa Tjenerne og sætter sig ved Bordet).
I dovne Slyngler! Ja, I skulde prygles!

Catherine.
Men, kære Ven, tag Dig det ej saa nær!

Petruchio
Fordømte Galgenfugle — Ja, det er I — alle —
Men jeg skal lære Jer Respekt . . .
Spis, spis dog, kære Hustru! — O de Skurke!
De har forsaltet Suppen!

Catherine.
Tro mig: Nej!
Det kan ej smage bedre!

Petruchio.
Bær mig hurtig
Det Saltvand ud — og tag kun dette med!
(peger paa Catherines Tallerken).
Drik kjære Barn! (skjænker) Nej se, hvad er nu dette?
Det Bæger er jo støvet indeni.

Catherine.
Nej, Du ser feil.

Petruchio.
Jeg — feil! — Nu ingen Trætte!
Du kunde bringe mig i Raseri
(kaster Bægeret efter Tjenerne).
Se der I Slaver! Skynd Jer nu at hente
Den største Guldpokal herind!
Forstaar I, Lømler? Eller vil I vente,
Til jeg faar garvet Jeres Skind? (farer op).

Catherine (ligeledes).
Det er for galt. Det bliver stadig værre.
Du gør Allarm for ingen Verdens Ting!

Petruchio (barsk).
Her tier Du! Husk: her er jeg kun Herre!

Catherine (roligere).
Du gør Dig jo berygtet rundt omkring.

Petruchio.
Lad mig om det! lad Stymperne kun frygte!
Det er nu en Gang et Princip, jeg har:
At jeg vil være bedre end mit Rygte . . .
Hvor blev saa Guldpokalen af? Naa Æsler, svar!

Grumio (bringer den).
Her naadig Herre.

Petruchio.
Jeg er ikke naadig.

Grumio.
Jo — af og til!

Petruchio.
(lader, som han slaar ham)
Jeg tror Du svarer mig?

Catherine
(rejser sig fra Bordet).
Det er for slemt.

Petruchio
Se der! — For hvilken graadig
Og sulten Hund er denne Steg bestemt?
Den er forbrændt — saa tør, at den er knasende!
Ned med det Hele!
(River med et Tag i Dugen hele Anretningen ned paa Gulvet).
Oh! De gør mig rasende!

Catherine (sagtmodig).
Der var da ingen Grund til dette heller!

Petruchio.
Aa bryd Dig ej om slige Bagateller!
Desuden, saa er Kød jo kun til Skade
For Folk som os af hidsigt Naturel.
Det bør vi helst til Rovdyr overlade! —
Naa, velbekomme Dig, min Skat! Farvel!
(gaar).
(Tjenerne opsamler Skaarene og gaar med Anretningen)

3die Scene.

Catherine (ene).
Min Kraft er brudt, af Kampen er jeg dødstræt.
Som Bølgen synker knust ved Klippens Fod,
Saa brydes al min Trods og al min Harme
Til Støv og Skum mod dette haarde Sind.
Saa svag har jeg dog ikke trot min Vilje —
Nu har jeg set: Jeg var ej stærk, kun stolt,
. . . Men hade ham . . . Nej ham jeg kan ej hade!
Mit Liv jeg gjerne vilde lade,
Hvis Ilen i hans Bryst jeg kunde tø
Men skulde Haabet glippe,
Jeg skal ham dog ej slippe.
Før knust af hans Vrede vil jeg dø!

Ej mer skal jeg klage
Og gyse tilbage
For Fremtidsdage
Med Skræk og Gru.
Nej, ydmyg og stille
Jeg kun vil formilde
Hans mørke vilde
Ustyrlige Hu.
Mig Tiden skal lære
Hver Skæbne at bære,
Tør blot jeg nære
Det Haab til min Trøst:
Mit Taalmod vil røre
Hans Hjerte og gøre
Det kærligt og føre
Ham til mit Bryst!

Ej mer skal jeg klage
Og gyse tilbage
For Fremtidsdage
Med Skræk og Gru —
Ej forsage
Vil jeg endnu!

4de Scene.

Catherine, Grumio, straks efter en Kræmmer, siden Petruchio.

Grumio.
En Pariserkræmmer beder
Naadig-Fruen om at se
Paa hans Stads og Herligheder —

Catherine (afvisende).
Trænger jeg til Sligt maaske?

Grumio.
Naadig-Herren sendte ham
Selv herop med alt hans Kram —

Catherine.
Naa! Som min Gemal behager.

Grumio (vinker).
Kom saa kun med Jeres Sager.

Kræmmeren
(bærende en Mængde Papæsker kommer ind med mange Komplimenter).
Gomme like fra Pari'
Sælge Vare meke gode.
Fine Rob' de Fantasi' —
Grand choix, dernier'ste Mode
Fine 'Atte, fine 'Uer —
Fin Ouvrage de point —
Fin Chemisse de Satin —
Al' hva' fine Dame' bru'er —
Røvekøpe — pour rien! —

Catherine.
Disse Huer kan jeg lide —
Prisen er?

Kræmmeren.
Kun to Dukat.

Klipninger er tres solide:
Spindevæve akurat.

Catherine.
Denne ta'er jeg og tillige
Denne Robe.

Kræmmeren.
Ah charmang!
Naadi-'Erre sæl vil sige
Naadi-Fru' bli' ravisang!

Catherine.
Se, der er han selv. Kom Kære!
Sig, om jeg Dit Bifald har!

Kræmmeren.
'Erre so contang vil være',
At jai extra faa' pourboire.

Petruchio.
Det var Net, min lille Due!
Har han noget Fint og Flot?

Catherine.
Ja, se her: En prægtig Hue!

Petruchio.
Hvad er det for en Kalot?
Gør dog ej Din Smag til Skamme!

Catherine.
Klæder den mig ikke godt?

Petruchio.
Ih nej fy! Den passer blot
For en søndagspyntet Amme.
Se kun, hvilken Bondestads
Fløjl med guldbroderte Sømme —
Og saa denne Kniplings-Las!

Catherine (smilende).
Sligt kan Herrer ej bedømme!
Det er just en prægtig Hue,
Og den har nu mit Behag!

Petruchio.
Som jeg siger Dig, min Due:
Det er Glimmer uden Smag.

Kræmmeren.
Kauske makeløse 'Ue —
Like prækti' for ok bag.

Grumio.
Stakkels Kræmmer! Jeg maa grue
For, hvad her kan ske i Dag!

Catherine.
Naa, men sig: Er ikke heller
Dette smagfuldt? Se en Gang! —

Petruchio.
Er det Roben der, det gælder?

Kræmmeren.
Oh Mosjø, vær' tre' contang! —

Catherine.
Kan Du nægte, den er prægtig?

Petruchio.
Den er hæslig, den er nederdrægtig,
Lige grim paa Rette og paa Vrange —
Hvilke Ærmer! Vil Du se, hvor trange!
Den er vist kasseret mange Gange.

Grumio.
Nu begynder jeg at blive bange.

Catherine (resigneret).
Naa, det bliver jo, som Du bestemmer.
Kostbar er den ogsaa fremfor Alt.

Petruchio.
Tror Du, jeg er gerrig? — Hejda
Kræmmer!
Op med Krammet, Pjalt for Pjalt!
(aabner Æsker og kaster deres Indhold paa Gulvet).
Her er Huer, her er Hætter,
Slør og Rober og Korsetter
Snørebaand og Aiguilletter
Stort og Smaat, vurdert, betalt! —

Og for slige Lapperier
Kan man tro, at jeg er Gnier?

Kræmmeren.
'Erre, Erre! Jeg Jer si'er,
'Erre ikke det forstaa.
Magnifike Broderier,
Som man aldrig mer kan faa!

Grumio.
Kræmmer, hvis Du ikke tier!
Bed jeg, hvordan det vil gaa!

Petruchio.
Bort fra Krammet! Lad det ligge.

Kræmmeren.
Ah mon Dieu! Je suis volé.

Petruchio (slaar ham og sparker ham bort)
Pjaltekræmmer! Tror han ikke,
Jeg betaler Alt maaske?
(kaster en Pung til ham)
Denne Pung maa vel klarere
Stadsen dér og mere til!
Naa Cathrine! Lystig Kære!
Du maa være glad og mild.

Catherine (afsides)
Alting, Alting skal jeg bære
For at opnaa, hvad jeg vil.

Kræmmeren (efter at have vejet Pungen i Haanden)
Takke mekke! 'Ar den Ære . . .
Meke rigti'. De' slaa' til!

Grumio.
Alting udsolgt. Fin Affaire!
Prygl og Penge. Alt slaar til.
(hjælper Kræmmeren at bære Klæderne bort)

5te Scene.

Petruchio og Catherine.

Petruchio (spøgende)
Kom nu min Trine! Det er lummert her,
Og ude har vi Maaneskin og Stjærneskær.

Catherine.
Vel brænder Solen nu i Glød, men naar
Du vil det — ja, nu ser jeg Maanens Skive!

Petruchio (ængstlig)
Hvordan? Du ser? — Du misforstaar —
Mig dog vel ej? — Du maa ej overdrive!
Sig, sig: Du ser da ikke
At Maanen skinner eller Stjærnen funkler? —

Catherine.
Jeg ved det ej, ti Taarerne fordunkler
Mit Syn aldeles. Klart kun Et jeg ser:
At hvad jeg var, det er jeg ikke mer!
Besejret er den vilde Piges Overmod,
Den blide Hustrus Lod mit Maal er blevet —
Du har paa Skrømt med Skræmsel did mig drevet.
Gør med mig, hvad Du vil! At være Din
Er Jordens største Fryd — og den er min!
(synker overvældet ned foran Petruchio, der løfter hende op og trykker hende til sit Bryst)

Petruchio.
Min elskte unge Viv! Lad os erkende:
Var Striden bitter, saa blev Sejren skøn!
For evigt er den grumme Leg til Ende,
Og Livets Lykke blev jo Kampens Løn.

Catherine.
Ja! skønt jeg tabte, vandt jeg Sejrens Løn!
(lægger sit Hoved til hans Bryst).
Ak jeg, som vilde
I sønder Dig rive —

Petruchio.
Og nu min milde
Hustru maa blive!

Catherine.
Min Stolthed Du krænked —
Det voldte mig Smærte.

Petruchio.
Derfor Du gav mig
Det trodsige Hjærte.

Catherine.
Og først overvundet
Jeg Sejren vandt.
Først fanget og bundet
Jeg Friheden fandt.

Petruchio.
Ja begge vi Sejren vandt,
Og Lykken vi sammen fandt.

Begge.
O, straalende Lykke!
Hvert nagende Minde,
Hver truende Skygge
Maa fly og forsvinde
For Kærligheden, den Gud, hvis Haand
Har Hjærter og Stjærner i Ledebaand.

6te Scene.

De Forrige. Grumio siden Baptista, Lucentio og Bianca, Hortensio og Hustru.

Grumio.
O Herre! Tre Vogne holder for vor Port:
Signor Baptista selv med sine Venner.

Petruchio.
Før dem herind, og skaf os i en Hast
En elegant Banket! Der har vi dem.
(Grumio ud. De Andre ind.)

Baptista
(efter at have vekslet Haandtryk med Petruchio og kysset Catherine)
I brød saa hurtigt op fra Bryllupsgildet,
At vi blev angst for, hvad der kunde ske,
Og derfor er vi komne for at se,
Hvordan I lever.

Petruchio.

Hjærtelig velkomne,
Og Tak, fordi I kom!

Baptista.

Nu skal vi glemme
Al gammel Kiv og Strid.
Alt har forandret sig derhjemme
I denne ene korte Ugestid
(fører Lucentio og Bianca frem for Catherine)
Her staar Din Søster med sin Ægtemage.
Du kender ham. Han spillede Pedant
Og kured paa Latin saa intrigant,
At først jeg vilde tage ham af Dage,
Men siden lod jeg mig forsone —
Og — kort sagt: nu — er de Mand og Kone
(præsenterer Hortensio og hans Kone)
Hortensios Nød er ogsaa overstaaet.
Se, hvilken dygtig Hustru han har faaet.
Rivalerne er nu de bedste Venner.
Ak ja! Det er utroligt, hvad der hænder.

Catherine.

Med Hjærtensglæde ser jeg atter
Jer allesammen, en og hver.
Og dobbelt jeg min Lykke skatter,
Fordi vi mødes netop her.

Bianca.
(fører Catherine til Side)

Er Du da lykkelig trods det, Du led?
Sig mig, hvordan
Du enes med Din Mand —?
Er ikke han
En hjærteløs Tyran?
Er Du ej led
Af al hans Herlighed?

Catherine.

Jeg er lykkalig ved hans Kærlighed!

Bianca
(forbavset — højere, saaledes at det vækker de Andres Opmærksomhed)

At fatte det staar ikke i min Magt.
Er da Din Trods, Din Stolthed rent forsvundet?

Catherine.

Mere end den har jeg til Offer bragt
Ham, som i Elskov har mig overvundet.
(til Petruchio — afs.)
Hvor De forbavses! Knap de vil mig kende,
De aner ej, hvad Du har gjort mig til.
Lige saa kæk som snild
Vandt Du Dit Vovespil,
Tæmmed en stolt og vild
Troldmø til Hustru ydmyg og mild.
Lad dem forbavses! De har Lov dertil.

Bianca, Lucentio og hans Hustru.

Hvor jeg forbavses! Kan det være hende?
Før saa ustyrlig — nu saa blid og mild
Jeg knap kan hende kende —
Hvordan er det dog gaaet til?

Petruchio.

Hvor de forbavses! Ingen kan Dig kende—
De saa Dig aldrig før saa englemild
Lad dem forbavses! De har Grund dertil!

Hortensio og Baptista.

Hvor jeg forbavses! Kan det være hende?
Før saa arrig — nu saa blid og mild —
Det kan ikke gaa naturlig til!

Grumio (styrter ind)

En Mængde Fremmede!

Petruchio.

De er velkomne,
En Glædesfest skal krone denne Dag!
(Herrer og Damer kommer ind, hilser paa Vært og Værtinde. Tjenerne byder Vin om.)
Vær velkomne, kære Venner
Paa min Lykkes bedste Dag!
Det er Glædens Gud, der sender
Jer til dette glade Lag.

Chor.

Lad ved dette Glas os bære
Hjærtets bedste Ønsker frem:
Held og Lykke, Fred og Ære
Over dette unge Hjem!

Petruchio.

Ja en Skaal for Husets Smykke
Tømmer vi med Indbetraab,
For min Viv: min Fremtids Lykke,
Hjemmets Solstin, Fryd og Haab.

Chor.

For Cathrine, Husets Smykke,
Hjemmets Solstin, Fryd og Haab.

Catherine.

Ak den Hyldning, I mig giver,
Er for ufortjent og stærk —
Hvad jeg blev, og hvad jeg bliver,
Er min Mands og Herres Værk! —

Slutningskor.

Leve Manden, der kan overvinde
Hver en Modstand vild og vred!
Leve Kvinden, der er Kvinde,
Hun besejres ingensinde:
Hendes Magt er Kærlighed! —

Tæppet falder.

Tidligere er udkommen:

„Det gjør de Alle!“

(»Cosi fan tutte«).

Opera i 4 Akter af **Mozart.**

Texten af da **Ponte.** Frit bearbejdet af Erik Bogh.

Pris 50 Øre.

Hoffmanns Eventyr.

Fantastisk Opera i 3 Akter med Forspil og Efterspil.

Musiken af **J. Offenbach.**

Teksten frit efter **Jules Barbier** ved Erik Bogh.

Pris 40 Øre.

V. Pio's Boghandel.